

Sygn. akt IV CNP 65/06

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon

na skutek skargi wierzyciela J. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w S.

z dnia 12 września 2005 r., na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 września 2006 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 września 2005 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił zażalenie wierzyciela J. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w B. w przedmiocie skargi na czynności komornika

Wierzyciel wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności tego postanowienia z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Pojęcie „postanowienie kończące postępowanie w sprawie” bywa definiowane rozbieżnie i przy zastosowaniu różnych kryteriów, zarówno w judykaturze i doktrynie. Powszechnie jednak przyjmuje się, iż postanowieniami kończącymi postępowanie w sprawie są takie, które zamykają drogę do wydania wyroku. Chodzi o postanowienia, po wydaniu których dalsze postępowanie nie może się toczyć. Pod pojęciem „postanowienie kończące postępowanie w sprawie” należy zatem rozumieć takie postanowienia, które kończą sprawę jako pewną całość poddaną pod osąd, w wyniku których wykluczona zostaje możliwość przedsięwzięcia w danej sprawie dalszych czynności.

W sformułowaniu „postanowienie kończące postępowanie w sprawie” słowo „sprawa” występuje w znaczeniu materialnoprawnym. W tym ujęciu „sprawę” należy rozumieć jako całość sporu (zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 87, uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz.1, uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2000 r., III CZP 31/00, OSNC 2001, nr 2, poz. 22).

Przedstawiona definicja postanowienia kończącego postępowanie w sprawie sformułowana na potrzeby postępowania rozpoznawczego, stanowi – ze względu na uregulowanie przyjęte w art. 13 § 2 k.p.c. - podstawę do definiowania tego pojęcia w postępowaniu egzekucyjnym.

W doktrynie przez „sprawę egzekucyjną” rozumie się materię załatwianą w postępowaniu egzekucyjnym, czyli przymusowe wykonanie orzeczeń sądowych oraz innych aktów. W judykaturze wielokrotnie podnoszono, że w postępowaniu egzekucyjnym, w którym art. 394 § 1 *in principio* k.p.c. należy stosować „odpowiednio” (art. 13 § 2 k.p.c.) postanowieniami zaskarżalnymi zażaleniem – oprócz wymienionych w części III kodeksu postępowania cywilnego – są tylko takie, które kończą lub zmierzają do zakończenia postępowania egzekucyjnego (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1969 r. III CZP 83/69, OSNCP 1970, z. 6, poz. 105, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1986 r. III CRN 40/86, OSNCP 1987, z. 7, poz. 102 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1995 r., III CZP 110/95, OSNC 1995, nr 12, poz.177). A zatem w postępowaniu egzekucyjnym postanowieniem kończącym to postępowanie jest tylko takie, po wydaniu którego przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują dalszego etapu.

Wobec powyższego trzeba uznać, że postanowienie oddalające zażalenie w przedmiocie skargi na czynności komornika nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2005 r., V CNP 14/05, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2005, I CNP 4/05, niepubl.). Przepisy kodeksu postępowania cywilnego przewidują bowiem dalszy etap postępowania egzekucyjnego. Oznacza to, że zaskarżone postanowienie nie spełnia wymagań określonych w art. 424¹ § 1 k.p.c., a co za tym idzie, skarga wierzyciela jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.